

blev afgiven i 1899, med sine soleklare Tal, hentede fra Skolerne, maa være et stærkere Vidnesbyrd end en saadan Udtalelse om, at det er tvivlsomt. Thi den siger med klare Tal, at der findes 7,000 Børn i Landkommunerne, som lide Nød eller mere eller mindre sulte, og den siger, at der i Købstæderne og København er ca. 14,000 Børn, som ogsaa mangle varm Middagsmad, og denne Trang er ikke afhjulpen. Vi ere ikke naaede ret langt videre end i 1902, følgelig er der fremdeles samme Trang til Stede og samme Anledning til at søge Loven gennemført.

Den højtærede Minister talte saa om enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, om det uheldige i, at Skolekommissionerne skulde administrere denne Sag. Naar vi have sat det ind i Loven, er det naturligvis med den Begrundelse, at Skolekommissionerne, som have øverste Tilsyn med Undervisningen, med Skolegerningen, ogsaa burde have Tilsyn og Indseende med og være de øverste til at varetage den Gerning, vi her ønske lagt ind under Skolerne. Det forekommer mig, at denne Ordning ikke kan siges at være unaturlig, da man dog har disse Skolekommissioner, og da man paa andre Omraader antagelig sætter Pris paa deres Mening og Virksomhed. Den højtærede Minister sagde, at Staten fik saa ingen Indflydelse paa de Penge, der anvendtes, men det er dog saaledes, at Præsten er født Formand i Skolekommissionen, og da han er Statsembedsmand, er Staten som Følge deraf repræsenteret ved dette ene Medlem, der endda er Formand.

Det er imidlertid absolut ikke noget afgørende for os. Det afgørende for os er, om man vil erkende, at Børnene skulde have Mad, og om de faa denne Mad. Om det bliver Skolekommissionen, Sogneraadet eller Byraadet eller et andet Udvalg, Skoleudvalget, eller hvem der i øvrigt bliver foreslaaet, det kunne vi tale om, og derom blive vi ganske sikkert enige. Det er heldigvis ikke saaledes, at dette Forslag indeholder lutter Detailspørgsmaal; det indeholder det ene, store Princip, at vi gøre Bespisningen til en Skolesag og sørge for, at de sultne Børn faa Mad.

Om end den højtærede Minister var velvillig og erkendte, at den Tid vilde komme, da vi naturligt skulde videre paa denne Vej, sluttede han dog med atter at appellere til Godgørenheden, idet han udtalte noget om, at Sagen burde fremmes ved Godgørenhed og ved de kommunale Raads Medvirkning. Maa jeg sige, at

denne stadig tilbagevendende Appel til Godgørenheden, som har fundet Sted ved de tidligere Behandlinger af Lovforslaget i 1898—99 og 1901—02 ikke i Kendsgerninger har vist sig at have nogen synderlig Virkning. Lad mig nævne et Eksempel paa, hvorledes det gaar med Godgørenheden, naar den faar med saadanne Sager at gøre.

I en Købstad blev det af nogle af Kommunalbestyrelsens Medlemmer foreslaaet at yde et Bidrag til Bespisningen. Man havde faaet en Bespisningsforening eller en Komite, og Byraadet ønskede nu at yde Bidrag til denne, for at dens Virksomhed kunde blive større og mere omfattende. Men denne Komite erklærede forud eller under Forhandlingerne, at den ikke ønskede et saadant Tilskud, thi det vilde indskrænke dens Handlefrihed. Som Følge deraf blev der et tilstrækkeligt stort Flertal i Byraadet til at forkaste Forslaget om at yde Tilskud. Se, det er Godgørenheden, der træder op og ønsker at have Handlefrihed paa et Omraade, hvor det drejer sig om at give Børn saa megen Mad som muligt. I dette Tilfælde kunde Børnene have faaet Mad i større Udstrækning, end de nu faa, i Stedet for Mad hveranden Dag maaske Mad hver Dag, hvis Kommunen havde faaet Lov til at yde Tilskud. Men saa møder, som sagt, Komiteen og beder sig fri derfor, fordi det vil indskrænke dens Handlefrihed, og Byraadets mere eller mindre konservative Flertal gaar da mod Bevillingen, fordi denne Udtalelse forelaa fra Komiteen.

Det ærede Medlem for Nørresundby (Jensen-Sønderup) var, ligesom den højtærede Minister nogenlunde velvillig overfor Tanken om Bespisning af Skolebørn. Uden at komme ind paa Sagen i ret stort Omfang, fremkom den ærede Ordfører for Reformpartiet dog med Udtalelser, der i hvert Fald i nogen Grad giver mig Grund til at haabe, at Forslaget ikke vil faa en alt for ublid Behandling. Et Par af det ærede Medlems Udtalelser skal jeg sige et Par Ord om.

Det beror rimeligvis paa en Fejltagelse, naar det ærede Medlem mente, at jeg havde udtalt, at Socialdemokraterne alle Steder havde foreslaaet Bevillingerne, hvor saadanne vare ydede. Jeg nævnedes 6 Byer: Esbjerg, Aarhus, Silkeborg m. fl., hvor der er gennemført større Bevillinger til Bespisning efter 1902, end man har haft tidligere, og saa sagde jeg: Udviklingen vilde i disse Byer være gaaet i samme Retning som nu uden denne Lov. Thi dér